

Ο βλάσφημος ψαράς που... γονάτισε και προσευχήθηκε ώρες ολόκληρες

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#)

Πίσω Λιβάδι της Πάρου, προπαραμονή Δεκαπενταύγουστου 1931, βρίσκονταν τρεις ομάδες ψαράδων, που ψάρευαν τις νύχτες με τα γρι-γρι στο στενό μεταξύ Πάρου και Νάξου.

Εκείνη τη νύχτα η μία ομάδα έμεινε στο μικρό λιμάνι. Οι ψαράδες το έριξαν στο πιοτό, το πιοτό έφερε το κέφι, κι εκείνο παρεξηγήσεις και βαρείες κουβέντες.

Ούτε την Παναγία δεν σεβάστηκαν οι βλάσφημοι. Του κάκου προσπαθούσαν ο λιμενοφύλακας και ο μαγαζάτορας του μικρού λιμανιού να τους συγκρατήσουν.

Απότομα ο ουρανός βάρυνε. Η θάλασσα άρχισε να μουγκρίζει. Σε μισή ώρα το κύμα σηκώθηκε βουνό, παρασύροντας το ψαροκάικο και τις βάρκες με τις λάμπες, μέχρι που τις πέταξε σπασμένες στη στεριά. Κατόπιν η θάλασσα γαλήνεψε, κι ένα καίκι από τη Νάξο φάνηκε να μπαίνει στο λιμανάκι. Ο καπετάνιος του απόρησε βλέποντας τα συντρίμια στη στεριά.

- Πως έγινε αυτό; ρώτησε. Εγώ ταξίδευα με θάλασσα γυαλί!

- Ήταν θαύμα της Παναγίας, εξήγησε ένας από τους ψαράδες του γρι-γρι.

Οι περισσότεροι συμφώνησαν. Δυό-τρεις όμως μίλησαν ειρωνικά κι έδωσαν άλλη εξήγηση:

- Ήταν ανεμοστρόβιλος. Καλά που δεν μας σήκωσε στον ουρανό τις βάρκες.

Ένας μάλιστα, ο Γρηγόρης Λιάκουρας, πρόσθεσε:

- Άντε μωρέ, που ήταν θαύμα! Όρεξη δεν είχε η Παναγιά - να μην τη στολίσω και τώρα - να καταπιάνεται με μας τους ψαράδες.

Αυτά είπε και πήγε να δει τη ζημιά που είχε πάθει η δική του ψαρόβαρκα. Τη βρήκε σμαραλιασμένη. Έφτυσε τότε έξαλλος πάνω στα συντρίμμια, βλαστήμησε πάλι την Παναγία και αποσύρθηκε να κοιμηθεί.

Μόλις ξάπλωσε, είδε ολοζώντανη την Παναγία, – σαν σε όνειρο, σαν σε ξύπνιο – να τον πλησιάζει και να τον ερωτά:

– Γιατί, παιδί μου, δεν με σέβεσαι;

– Τι είν' αυτά που μου λες, κυρά μου; θύμωσε εκείνος. Δεν σε ξέρω καθόλου. Πότε δεν σε σεβάστηκα;

– Δεν με ξέρεις; Τότε γιατί όλο με βλαστημάς;

Στα λόγια αυτά τινάχτηκε όρθιος. Έκανε να φωνάξει, να τρέξει, αλλά δεν μπορούσε. Τα πόδια του είχαν βυθιστεί ως τα γόνατα στην άμμο. Έκανε τον σταυρό του. Και τότε είδε πάλι, ξεκάθαρα πιά, την Παναγία και την άκουσε να του λέει:

– Έλα στο σπίτι μου, στην Εκατονταφυλιανή, στην Παροικία της Πάρου. Έλα εκεί να με προσκυνήσεις.

Ο Διάκουρας έφυγε την ίδια στιγμή σχεδόν τρέχοντας. Έφθασε στην Εκατονταφυλιανή λίγο μετά την ανατολή του ηλίου. Έτρεξε γρήγορα στο εικόνισμα της Θεοτόκου. Στη θεία της μορφή αναγνώρισε τη γυναίκα του οράματός του. Γονάτισε και προσευχήθηκε ώρες ολόκληρες. Ύστερα γύρισε στο Πίσω Λιβάδι. Εκεί διαπίστωσε ένα καινούργιο θαύμα: Οι βάρκες και το ψαροκάικο έστεκαν στη στεριά χωρίς καμιά ζημιά!